

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COMAN PRODAN, INGRID BEATRICE
Badante pentru totdeauna / Ingrid Beatrice Coman
Prodan. - București : Eikon, 2020
ISBN 978-606-49-0262-7

821.135.1

Imagine copertă: Tsukiko-kiyomidzu | Pixabay

Tehnoredactor: Mihăița Stroe

Editor: Valentin Ajder

Ingrid Beatrice Coman-Prodan

Badante pentru totdeauna

E I K O N
București, 2020

Cuprins

Capitolul I.....	7
Capitolul II.....	13
Capitolul III.....	19
Capitolul IV.....	27
Capitolul V.....	33
Capitolul VI.....	39
Capitolul VII.....	45
Capitolul VIII.....	49
Capitolul IX.....	53
Capitolul X.....	57
Capitolul XI.....	61
Capitolul XII.....	67
Capitolul XIII.....	71

Capitolul XIV	77
Capitolul XV	83
Capitolul XVI	87
Capitolul XVII	93
Capitolul XVIII	105
Capitolul XIX	113
Capitolul XX	117
Capitolul XXI	123
Capitolul XXII	129
Capitolul XXIII	135
Capitolul XXIV	143
Capitolul XXV	147
Capitolul XXVI	153

Capitolul I

Numele meu este Magda.

Magda, de la Magdalena.

De fapt, mă cheamă și Maria, dar nimeni nu-și mai aduce aminte.

Uneori, când geana amurgului se lasă, blândă, peste o zi de muncă, și sufletului meu îi este îngăduită o clipă de răgaz dumnezeiesc, atunci alunecă într-o tainică albie a umanității, dincolo de timp, și poate să-și adune, cuminte, toate frânturile lăsate în urmă de câteva mii de ani încoace și să reconstruiască întregul din care orice femeie este plămădită. Măinile mele au încrustată în pielea lor bătătorită memoria vieții și a morții, deopotrivă: aici, în palmele traversate de liniile destinului, trasate după o geometrie ascunsă a lui Dumnezeu, care cândva le-a aliniat cu axa pământului și traiectoriile misterioase ale celei mai îndepărtate galaxii.

Oamenii mă strigă Megy. Sau, pur și simplu, *badante*.

Am grijă de copii și bătrâni.

«Doar atât?», mă întreabă lumea.

«Doar atât...», răspund și o tristețe fără leac mă copleșește. Mi-e milă de neștiința lor: din copii și bătrâni e plămădită întreaga omenire. Cu o naștere și o moarte suntem toți datori: și omidă, și fluture, și piatră, și copac, și om, și pasăre. Ce se-ntâmplă între cele două treceri e o lovitură de bici divină, dureroasă și profundă, menită să ne trezească și să ne îndrepte frunțile către o zare mai înaltă, să ne învețe gustul sălcui al pământului și atingerea diafană a aripii de înger, în aceeași măsură, și amar, și dulce, și beznă, și lumină, și spermă, și putregai, până când viață și moarte se contopesc și se tolesc una în cealaltă, și se așază, plămădă cuminte și fertilă, la picioarele lui Dumnezeu. Am văzut copii venind pe lume cu poveri de oameni bătrâni pe umeri, chemați să-și găsească rostul într-o realitate anevoioasă și haină, și le-am spălat frunțile de sângele facerii și al sorții care-i aștepta din leagăn.

Am văzut bătrâni plecând din lumea asta cu pas ușor de copil, eliberați de griji și nevoi și gata să zburde pe pajiștile însorite de dincolo, și le-am spălat picioarele de osteneala și noroiul drumului, cu aceeași grijă și reverență cu care i-am spălat picioarele lui Iisus.

Dar ignoranța oamenilor e mult prea profundă, ca s-o pot eu umple cu o mână de cuvinte, chiar dacă ele m-au ținut în viață și m-au apărut, de multe ori, de urâtul pământului.

Visul meu era să aștern pe hârtie poveștile lumii, ca să nu se risipească, spulberate de vânturile uitării.

N-a fost să fie. Un vânt înghețat m-a târât de pe calea mea și m-a aruncat, ca pe o mână de oase neajutorate, pe alt drum. M-am ridicat și am pus, în continuare, un pas și încă un pas, tremurat și nesigur, până când pietrele noului drum au învățat să mă cunoască, iar noua cărare mi s-a îmblânzit sub tălpi.

Nu am scris poveștile lumii. Dar am trăit destul cât să pot scrie povestea mea.

În ea se vor oglindi, poate, surorile mele. Femeile plămădite din lut și sânge, din praf de stele și scuiat dumnezeiesc. Cele pe care le-am întâlnit și cele pe care nu le voi cunoaște niciodată. Poate cuvântul meu le va ajunge din urmă, oriunde s-ar afla, în oricare ungher întunecat al pământului, și se va așeza, cuminte, la picioarele lor, ca un câine venit să-ți lingă rănilor din palmă.

Și atunci ele vor ști.

Vor ști că totul are un sens, chiar și atunci când se neagă privirii noastre. Că nicio viață nu e inutilă, nici risipită, nici pierdută și că fiecare minut conține în el sămânța veșniciei. Că pașii lor în lume au lăsat urme profunde, pe care nu le va spulbera niciun vânt și nu le va șterge nicio ploaie. Și că, în scobitura lăsată de piciorul lor pe pământ, uneori se adună apa, ca într-un căuș de palmă, și vin să-și potolească setea păsările.

Oamenii se uită la mine și nu mă văd. Ochii lor urmăresc, ca în transă, doar umbra propriilor gânduri și ceața deasă a prejudecăților îi învăluie ca un voal opac.

Am cincizeci de ani și timpul mi s-a depus pe suflet ca o zăpadă care vine de departe. Ninge și nu se mai oprește. Ninge și nu se topește.

Am cincizeci de ani, dar poate cinci mii, pentru că, știi, uneori mi se pare că simt, pe dinafară și pe dinăuntru, o oboseala antică, precum un călător fără nume și fără țință, care nu știe să se oprească și să-și tragă sufletul.

Simt zvârcile biciului pe spatele sclavelor pământului, al celor moarte cu sute de ani în urmă și al celor care încă nu s-au născut.

Port aici, în tâmpla dreaptă, rana invizibilă a primei pietre și, în ureche, urletul satisfăcut al bărbatului care a aruncat-o.

Inima mea s-a oprit la jumătatea unei bătrâni de un număr infinit de ori, sub lovitura unui cuțit, a unui glonte sau a unei vorbe grele.

Dar am învățat să plâng pe dinăuntru și să mor în tăcere, ca să nu deranjez somnul pământului.

Am învățat că piatra care te lovește nu are vină și că, undeva, în sufletul ascuns al lucrurilor, durerea umană și durerea minerală se împletesc într-un destin tainic și misterios. Lama unui cuțit nu urăște carnea pe care o taie, iar plumbul glontelui nu-și dorește să întrerupă bătaia unei inimi. În zgomotul șuierat al biciului, încă se mai aude strigătul animalului din a cărui piele a fost făcut și el se confundă și se amestecă cu strigătul ființei biciuite.

Materia nu poartă în sine ură. Un vas de lut e doar un vas de lut, fie că verși în el apă limpede de izvor sau zoaie stătută și otrăvitoare. Materia, prin

natura ei, tinde spre viață. Doar mintea tulbure și pătimasă a oamenilor o transformă în instrument de moarte.

Mă opresc și ascult, în respectuoasă tăcere, vocea tainică a lucrurilor. Îmi leg sufletul de sufletul lor și îmi regăsesc, intacte, toate amintirile în creuzetul lor.

Și atunci știu că pietrele care m-au ucis ieri se vor așeza, cumiți, mâine, sub tălpile mele și îmi vor arăta drumul.

Că focul din praful de pușcă e același care, cândva, îmi va încălzi mâinile, într-o seară friguroasă de iarnă.

Că lama cuțitului care m-a ucis va învăța să taie pâinea unui copil, într-o dimineață pașnică și blândă de primăvară.

Că pielea biciului se va renaște în pielea mânzului cu botul umed, mirosind aerul înțepător în căutarea sfârcului plin de lapte cald.

În amnezia noastră de muritori înspăimântați, uităm cu desăvârșire pentru ce-am venit pe lume și rătăcim pe cărările pământului în căutarea unui sens.

Și, ca o Fata Morgana înșelătoare și impertinentă, sensul apare și dispare la orizont, fără să ne dea măcar răgazul să-i vedem chipul.

Și eu am alergat ani în șir să-i ating cel puțin poalele veșmântului, până când, într-o zi, m-am oprit și mi-am citit destinul în rănile din talpă. Și atunci am înțeles că sensul se află în flacăra aceea care arde când totul pare stins, ca o candelă în noapte, de veghe la căpătâiul lumii de când a călcat pe pământ primul om.

Lumina care tremură în sufletul meu este sensul meu.

Lumina care tremură în sufletul tău este sensul tău.

Împreună, vom coborî în pivnițele întunecate ale sufletului omenirii, acolo unde se cuibărește tristețea și singurătatea.

A fost odată ca niciodată...

Și încă mai este.

Și va fi mereu.

Capitolul II

Aveam cincisprezece ani și fruntea plină de visuri. Dictatura își pusese deja pecetea pe oameni, mutilându-le destinele și schimbându-le geografia sufletelor, dar eu încă mai cultivam speranța unei lumi mai bune, ca pe o floare exotică într-un pământ ostil, pe care te încăpățânezi să o ții în viață cu puțină apă și multă iubire, chiar dacă știi că, într-o zi, ți se va ofili în mâini.

Construiam o lume ideală pe dinăuntru, făcută din cuvinte și credință, convinsă, cum eram, că va veni vremea când va fi posibil să o reproduc și în lumea din exterior.

Tatăl meu fusese ridicat peste noapte, cu vreo câteva zile în urmă, de doi oameni îmbrăcați în negru, ca niște cavaleri ai morții, care năvăliseră în casă cu inutilă violență, de parcă ar fi intrat într-o bază militară inamică și nu în bordeiul sărăcăcios al unui învățător de țară.

«Șșt, încet, vă rog, că treziți copiii», i-a rugat el, străduindu-se, din răspuțeri, să-și adune puținele

lucruri în tăcere, călcând pe vârfuri și mișcându-se cu grijă în întunericul casei. Se luase lumina, ca în fiecare noapte, și nu aveam decât o lampă cu gaz și focul timid din sobă care să lumineze odaia. Mama tremura toată și plângea sufocat, îmbrăcată într-o cămașă prea subțire pentru frigul din casă și vântul înghețat care îi spulbera, pe neașteptate, viața.

«Nu-ți face griji, Ana dragă, e cu siguranță o neînțelegere. Mă voi întoarce repede. Ai grijă de copii și nu plânge, că ți se amărăște laptele în sân».

I-a șters lacrimile de pe fața înspăimântată și a sărutat-o pe păr, încercând să o potolească, așa cum faci cu un copil pe care vrei să-l trezești dintr-un vis urât.

Apoi a ieșit, în tăcere, împins de bărbații care păreau să se grăbească, și gura hămesită a întunericului l-a înghițit într-o clipă, lacomă și niciodată sătulă.

Ningea și pentru prima oară fulgii jucăuși și delicați mi se păreau ostili, de parcă o mână haină, de undeva de sus, îi trimisese să șteargă urmele tatei.

Mama a rămas în mijlocul odăii, paralizată, și dușumeaua părea să fi devenit nisip mișcător, gata să o înghită dintr-un moment într-altul.

Apoi, Marinel s-a sculat și a-nceput să plângă de foame, iar laptele din sânii prea plini, care-i umeziseră ușor cămașa pe piept, de parcă ar fi plâns cu sfârcurile, a trezit-o din amorțeala deznădejdiei, trăgând-o spre leagănul micuțului.

Și cred că Marinel i-a băut cu adevărat lacrimile în noaptea aceea, pentru că, până în ziua cea din

urmă, i-a simțit durerea de departe și a alergat la fiecare chemare să-i sară în ajutor. Legăturile dintre oameni se hrănesc pe căi misterioase și ascunse.

În ziua următoare, dis-de-dimineață, îmbrăcată și cu zâmbetul pe buze, mama ne aștepta în bucătărie cu lapte, pâine și magiun, gata să ne pornească pentru o nouă zi. Aceleași șase scaune la masă, doar că unul dintre ele era gol și stingher, de parcă s-ar fi rușinat că nu știe să dea o explicație pentru acea absență.

Cu Marinel încă la sân, mama ne îmbia «mâncați, că se răcește laptele», cu o voce pe care o simțeam frântă pe dinăuntru. Avea ochii înroșiți și tulburi și, din când în când, fixa un punct în gol, o nălucă doar de ea văzută.

«Unde-i tata?», a întrebat întâi Alina, rotindu-și privirea limpede prin casă și căutând un răspuns în caietele și cărțile care încă zăceau pe vitrină, fără nicio grabă să intre în servieta de învățător a tatei.

«A plecat de cu zori cu o treabă», a răspuns în grabă mama, îngrămădind cuvintele unele într-altele, de teamă, parcă, să nu-i scape și să-i cadă la pământ precum biluțele dintr-un șirag rupt de măgele.

Alina și-a mușcat buzele fără să adauge nimic, dar i se citea pe chip că nu e convinsă. La unsprezece ani, e greu să mai spui povești copiilor.

Florin era la vârsta la care basmele încă mai țin cald și realitatea încă nu ți-a intrat cu totul în lumea magică a jocurilor, cum intră iarna să troienească într-o odaie caldă când uiți ușa deschisă.

«Mi-a promis că-mi construiește o colivie pentru vrăbii la amiază», a spus el ușor dezamăgit, străduindu-se, fără succes, să-și încheie năstureii de la șorțulețul de grădiniță.

Doar eu n-am întrebat nimic, limitându-mă la a așeza în ordine mărunțișurile tatei, aliniindu-le la perete. Și mama a înțeles că știam. Mi-a zâmbit, cu zâmbetul ei trist, dând ușor din cap, și, în privirea ei, am citit o rugăciune fără cuvinte, un strigăt mut și o chemare fără nume.

«Ajută-mă...», părea să spună, «mi-e teamă că mă voi prăbuși. Și voi cu mine...».

Atunci mi-am jurat mie însămi că nu va trece nici măcar o singură clipă din viața mea fără să încerc să-i ușurez povara.

Am devenit, ușor, o mamă de rezervă pentru frații mei. Îi spălam, îi îmbrăcam, împloteam codițele Alinei, le călcam hăinuțele, le făceam de mâncare, îi scoteam în curte la joacă, dacă se întâmpla ca mama, istovită, să cadă de oboseală, de pildă după o noapte la căpătâiul lui Marinel, când el se îmbolnăvea.

I-am hrănit cu povești și am învățat să-i încălzesc în cuvinte ca într-o pătură caldă. Seara, la culcare, îi găseam pe toți așteptându-mă în pat la mine, cu ochii măriți de uimire și gurile căscate, gata să guste dintr-un basm ca dintr-o pâine caldă.

Și poveștile mele nu se istoveau niciodată, izvorul lor părea să vină de departe, ca o apă dulce și tămăduitoare.

Le-am ținut de cald prin cuvintele mele.

Dar, mai ales, i-am ținut la adăpost cu iubirea mea.

Acestea erau, de fapt, vorbele mele: iubire talmăcită.

Învățam deja să am grijă de ceilalți.

Fără să știu, devenisem, pe nesimțite, *badante*.